

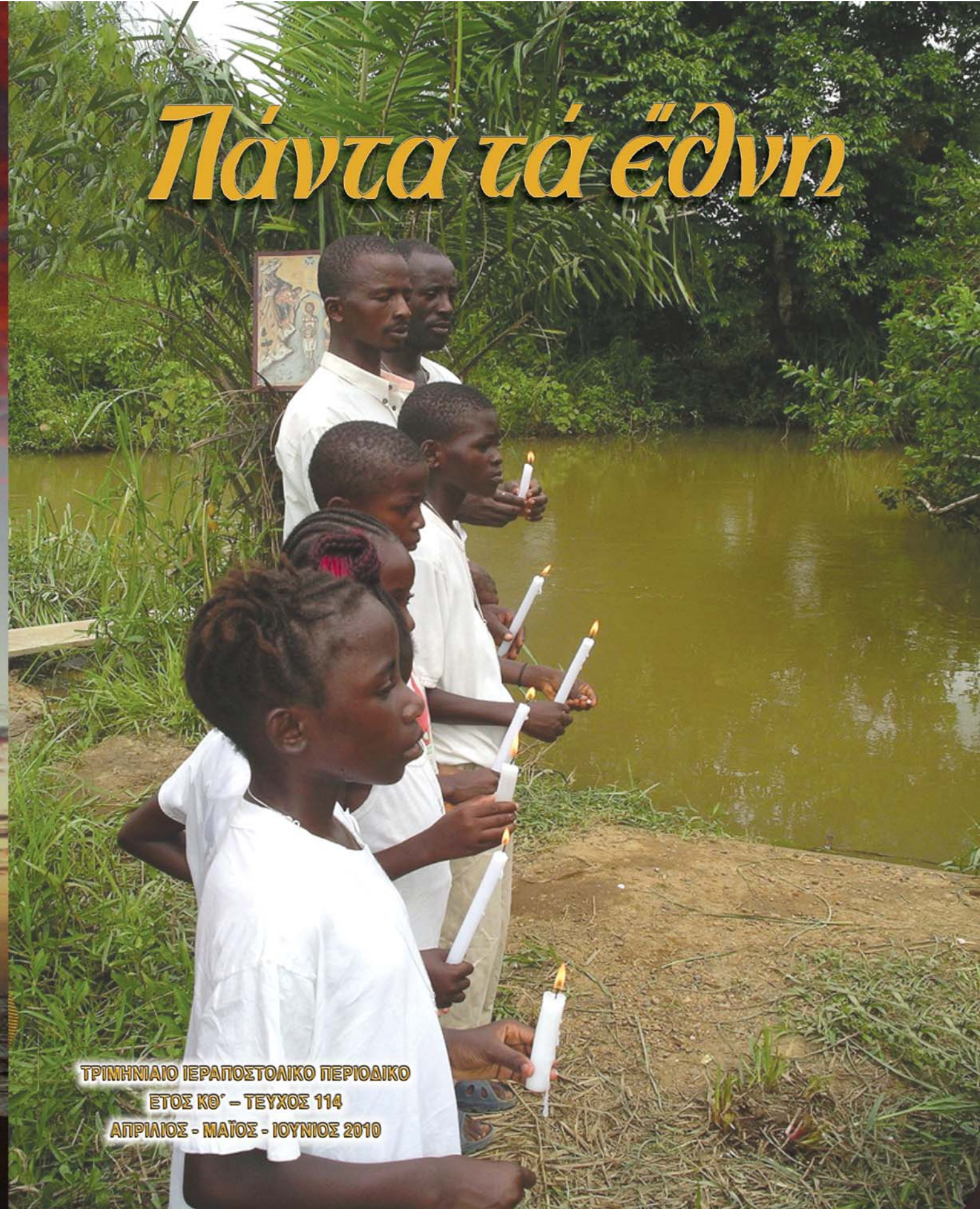

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
 Τηλ. 210.7272.315-317, Fax 210.7272310
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 – Τ.Κ. 115 21 ΑΘΗΝΑ
 GREECE
 e-mail: ierapostoli@apostoliki-diakonia.gr

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ	
Ταξ. Γραφείο	
Κ.Ε.Μ.Π.Α	
Αριθμός Άδειας 9	

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1/2007 ΚΕΜΠΑ.
 ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ 3536

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
 ΕΤΟΣ ΚΘ' – ΤΕΥΧΟΣ 114
 ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

Νύξεις περί τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἔθνῶν τῆς Ἀφρικῆς στήν ἀποστολική διάσταση τῆς ὀρθοδόξου πραγματικότητας τοῦ σήμερα

Ἐπισκόπου Γρηγορίου
Μητροπολίτου Καμερούν

Προλογικό σημείωμα

Πολύς ὁ λόγος περί τῆς Ἱεραποστολῆς σά ἔθνη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐν τούτοις παραμένει ἄγνωστη καί σάν προσπάθεια, ἀλλή καί σάν ἐκκλησιαστική διάσταση.

Βέβαια, διάγουμε μιά ἐποχή, ὅπου συζητοῦμε περί τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος γενικότερα καί παρ' ὅλες τίς συζητήσεις, ἐκδόσεις, συνέδρια, συμπόσια, δημοσιεύματα τό θέμα ἔχει ἀγγίξει πολύ κόσμο στόν στενό κύκλω τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλή οὐσιαστικά παραμένει ἄγνωστο στόν εὐρύτερο ἐκκλησιαστικό χώρο.

Ἔτσι, ἀποστολολογικῶς πάσουμε.

Ὁ Μητροπολίτης Διοκλείας κ. Κλήσιος, ἀπό τοῦς κορυφαίους θεολόγους τῆς ἐποχῆς μας, σέ κάποιο συνέδριο χαρακτήρισε τόν 21ο αἰῶνα ὅτι θά εἶναι ὁ αἰῶνας πού θά συνεχιστεῖ ἡ περί Ἐκκλησίας συζήτηση καί θά τεθεῖ τό περί ἀνθρώπου ἐρώτημα.

Θά ἀποτολμοῦσα νά πῶ ὅτι ἴσως εἶναι καιρός τόν 21ο αἰῶνα νά δεῖ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τό θέμα τῆς Ἱεραποστολῆς ταυτόχρονα στήν εὐαγγελική καί Ἐκκλησιολογική του διάσταση.

Εὐρισκόμενος στόν Ἱεραποστολικό Ἀγρό τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Καμερούν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς, θά ἀποτολήσω νά καταγράψω μέ μιά λογική σειρά κάποια σημεία καί κάποιες σκέψεις γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἱεραποστολή, ἔχοντας ἐπίγνωση γιά τό ἐλάχιστον τῆς ἐμπειρίας μου (ἡ ὁποία ὅμως πιστεύω ὅτι εἶναι οὐσιαστική, διότι σμιλεῖται στήν πρώτη γραμμή) καί γνωρίζοντας ὅτι, μεγάλες προσωπικότητες τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς πολλή ἔτη πρό ἐμοῦ ἔχουν κατά καιρούς θέσει παρόμοια ζητήματα, τά ὁποία θεωρῶ ὅτι ἔμειναν σιωπηλά, ἀνέγγιχτα, ἀναπάντητα! Ἐπίσης, πολλοί Ἱεραπόστολοι μέ πολλυετή πείρα στοῦς Ἱεραποστολικούς Ἀγρούς, ἐσιώπησαν καί ἕως σήμερα αὐτή ἡ σιωπή τους, βοᾶ ἀπό τῶν τάφων των, ὡς δείγμα τῆς σοφίας, πού τοῦς διέκρινε καί εἰς ἔλεγχον τῶν κωφευόντων ἢ ἀδυνατούντων νά ἀκούσουν ἢ νά δοῦν τήν ἐκκλησιαστική διάσταση τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἔθνῶν.

Πάντα τά ἔθνη

1. Εὐαγγέλιο Ἐκκλησία

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ διακηρύττει ἀενάως «ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός, καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή...» (Ἰω. 14,6), «ὁ δειχόμενος ἐμέ δέχεται τόν ἀποστείλαντά με» (Ματθ. 10,40).

Ἀποκάλυψη τῆς Ἀληθείας, τρόπος ζωῆς καί ποιότητα ζωῆς προσφέρονται καί κινούνται παράλληλα μέ τήν ὑπαρξή μας καί τήν ἐπιθυμία τῆς νά ὑπάρχει καί νά προσδιορισθεῖ ἀπέναντι στό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰδοποιός καί μοναδική διαφορά κάθε ὁμάδος ἀνθρώπων καί κάθε κοινότητος μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐληθόντος, τοῦ Ὑπάρχοντος, τοῦ Ἐρχομένου...

Ἡ Ἐκκλησία καί τά μέλη Της συνδέονται μεταξύ τους καί μέ τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ διά τῆς κοινῆς πίστεως καί ἀγάπης. Ἐξέρχονται δέ, στόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων δι' αὐτῆς τῆς πίστεως, ἡ ὁποία γεννᾷ τήν ἀγάπη διά τοῦς ἀγαπηθέντας ὑπό τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγάπης πού ἐφθασε ἕως θανάτου «θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. 2,8), ἀλλή καί διά τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπηγγελίμενης Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία πορεύεται μέσα στόν κόσμο καί ὡς «μικρά ζύμη» προσπαθεῖ νά ζυμώσει τόν κόσμο διά τῆς μόνης ὁδοῦ, τοῦ «Ἐκκλησιαστικῶς ὑπάρχειν» σέ σχέση μέ τόν Ἰησοῦν Χριστόν, Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Πάντα τά ἔθνη

Ἡ ἀπόλυτη ταύτιση τῶν πιστῶν μέ τό εὐαγγέλιο τοῦ καθορίζει τήν γνησιότητα, ἢ ὄχι, κάθε Κοινότητος πιστευόντων εἰς Αὐτόν.

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ εὐαγγελίου ἀπό τοῦς ἐργάτες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καθορίζει, κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, τέσσερα εἶδη ποιμένων καί κατ' ἐπέκταση τέσσερα εἶδη ποιμνιομένων. Καί τά τέσσερα εἶδη ποιμένων καί ποιμνιομένων σώζουν καί σώζονται μέ κάθε εἶδος ἐρμηνείας.

Ἡ ἀπολυτοποίηση ἢ ἡ ἀπορριψη ἑνός ἢ περισσοτέρων εἰδῶν ποιμένων καί ποιμνιομένων ἀποτελεῖ «σημεῖον πτώσεως ἢ ἀναστάσεως» καί συγχρόνως ἀμφιλογία ἀπάδουσα τοῦ ἰδίου τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἄγνοια τοῦ λόγου ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπό μέρους τῶν ἀπολυτοποιούντων ἢ ἀπορριπτόντων τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο ποιμανσης.

Κατά τόν τῆς Κλίμακος, Ἰωάννην, ὑπάρχουν:

α) οἱ ἐρμηνεύοντες τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ μέ βασική ἀρχή ὅτι, ὁ Θεός εἶναι «φόβος μέγας»,

β) οἱ ἐρμηνεύοντες ὅτι, ὁ Θεός εἶναι καί φόβος καί ἀγάπη, ἀλλή ὄχι τόση ἀγάπη ἰκανή νά «βάλῃ ἔξω τόν φόβον» (Α' Ἰω. 4,18),

γ) οἱ ἐρμηνεύοντες ὅτι, ὁ Θεός εἶναι μόνον Ἀγάπη, καί δ) οἱ ἐρμηνεύοντες ὅτι, ὁ Θεός εἶναι ἕνας ἐκστατικός Ἔρωτας «βάλλων ἔξω καί τόν φόβον καί τήν ἀγάπην».

Ἡ πρό εἰκοσαετίας ἀρξαμένη «θεολογική» συζήτηση περί «Θεοῦ ἔρωτος –ἐραστοῦ– ἐρωμένου καί ἀνθρώπου ἐρώντος Αὐτόν καί ἐρωμένου ὑπ' Αὐτοῦ» ἔδειξε τήν ἀνωριμότητα τῶν πολλῶν, πού ἐφάνη ὡς «πτώσις», ἀλλή καί τήν ἀνετοιμότητα πολλῶν ἄλλων νά ἀναστηθοῦν.

Ἔτσι, ἡ προφητικότητα τῆς διακρίσεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος σώζει ἀκόμα τήν κατάσταση ὅταν κατ' οὐσία μᾶς ἰλέγει: «ζήτησε ποιμένα κατά τήν ὑπαρξίν σου καί ὄχι κατά τήν ψυχολογική σου ἀνάγκη» (σέ πολύ ἐλεύθερη ἐρμηνεία). Καί οἱ τέσσερις ἐρμηνεῖες παραμένουν σωτήριες καί λυτρωτικές γιά τόν κόσμο πού ζητεῖ νά ζυμωθεῖ, ν' ἀλλάξει, ν' ἀπελευθερωθεῖ, νά μετασχεῖ ἑνός ἀναγεννημένου κόσμου, ὁ ὁποῖος θά πορεύεται –καί ἤδη πορεύεται– πρός τά Ἐσχατά τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

2. Τό Κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου

Ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου, τό Εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας ἐμπεριέχει ἀναπόσπαστα τόν Λόγο περί τοῦ Εὐαγγελίου, περί τῆς Σωτηρίας ἡ ὁποία εἶναι ἀναπόσπαστη τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κύριο καί πρωταρχικό μέσο γιά τήν μετάδοση τοῦ Λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀνθρώπινος λόγος. Ἡ παράλληλη πορεία τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Ἱστορία τοῦ κόσμου γεννᾷ τήν ἀνάγκη ἐξευρέσεως μιᾶς γλώσσας γιά τόν ἀνθρώπινο λόγο περί τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ δηλαδή, γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου στό ἐκάστοτε ἱστορικό παρόν.

Ἔτσι, δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη (πλησθή ἢ ὄχι, αὐτό θά κριθεῖ πολὺ ἀργότερα), ὁ λόγος περί τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ «*γλώσσα τοῦ κηρύγματος*» νά ἀκολουθεῖ τήν Ἱστορία καί νά ἐμπνέεται ἀπό τήν παροδικότητα τῆς ἀενάου ἀνακυκλώσεως παλαιῶν καί νέων, ἱστορικῶν καί μὴ γεγονότων.

Βέβαια, σέ ὅποιο σημεῖο τῆς Ἱστορίας καί νά ἐστιᾶσσουμε τήν προσοχή μας, ὁ Λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μιλά γιά τήν Πίστη, τήν Ἀγάπη, τήν Ἐλπίδα καί τήν Ἐρχομένη καί ἤδη παρούσα Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἡ ὁποία ταυτόχρονα «*ἐντός ὑμῶν ἐστί*» (Λουκ. 17,21). Αὐτό ἀκριβῶς τό «*ἐντός ὑμῶν*», ἄν καί ἀποτελεῖ ἀντινομία τῶν ἀρχῶν τῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία καταγράφεται πάντα ἰδιοτελῶς καί σκοπίμως ἀπό τοὺς νικητές αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις ἀποτελεῖ τόν μόνιμο πειρασμό τῶν κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς «*ἐρχομένης Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν*».

Ἄρα, τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου κινδυνεύει πάντα νά ἐκπέσει στόν πειρασμό τῶν «*ἱστορικῶν καί ψυχολογικῶν ἀναγκῶν*», οἱ ὁποῖες γέννησαν καί θά γεννοῦν παντοῦ καί πάντα τήν πληθώρα τῶν χριστιανικῶν αἰρέσεων.

Ἄν ὁ γνώμονας τοῦ κηρύγματος καί τό κέντρο του δέν εἶναι τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε μᾶλλον μιλάμε γιά τό πῶς θά θέλαμε νά εἶναι ὁ Θεάνθρωπος! Γιά τήν προσωπική μας, δηλαδή, ἰδέα καί ἄποψη περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία μᾶλλον κάποια ψυχολογική μας ἀνάγκη τήν ἔχει γεννήσει, τήν ἔχει θρέψει, τήν ἔχει θεριέψει, χαρίζοντάς μας μιᾶ ψυχολογική κάλυψη γιά ὅσα δέν μπορέσαμε νά ἀκούσουμε ἀπό τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ ἢ ἠθελημένα ὑποτιμήσαμε.

Γι' αὐτό καί δέν μπορούμε νά συλλάβουμε ποτέ ὅτι, «*οὐ πάντες χωροῦσι τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται*» (Ματθ. 19,11). Καί βέβαια εἶναι εὐκόλο νά διακρίνεις τόν κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό τόν κήρυκα τῆς ψυχολογικῆς –(του)– ἀνάγκης. Θά ἰλέγαμε ὅτι ὁ μὲν πρῶτος μιλάει (στό σήμερα) μιᾶ ἀκατανόητη γλώσσα, ἐνῶ ὁ δεῦτερος συγκινεῖ, διότι δημιουργεῖ «*συναισθήματα*».

Τώρα ἂν αὐτά τά συναισθήματα τά βαπτίσουμε «*θρησκευτικά*» ἢ «*ψυχολογικά*», μικρή θά εἶναι ἡ διαφορά.

Ἡ γλώσσα τῶν Προφητῶν εἶναι ἓνα συνεχές μάθημα γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐμπεριέχει μιᾶ «*ἐλευθερία*», ἡ ὁποία εἶναι πολλῆς –τίς περισσότερες– φορές ἀκατανόητη, ὅπως καί οἱ ἴδιοι οἱ Προφῆτες καί τά πάθη τους ἀπό τόν «*ἐκλεκτό τοῦ Κυρίου Λαό*».

Ἐλευθερία ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως ποιοῦ;

Τοῦ ἰδίου Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!!!

Αὐτό τό συστατικό λείπει ἀπό τόν λόγο τῶν περισσότερων κηρύκων, πού πασχίζουν νά γίνουν κατανοητοί ἢ ἀγωνιοῦν ἂν ἐγιναν κατανοητοί, ὡσάν ἡ πίστη νά ἦταν ἢ νά εἶναι ἓνα νοητικό ἢ διανοητικό κατόρθωμα συγκεκριμένης διεργασίας καί ἐπεξεργασίας.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐμπεριέχει τή «*δυναμική τῆς ἀποκαλύψεως*» τοῦ διωκομένου ὑπ' αὐτοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας ἔτυχε στόν δρόμο τῆς Δαμασκοῦ.

Ἔρχεται ὁμως, νά μιλήσει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σέ ἤδη πρωτοργανωμένες Κοινότητες ἢ σέ ὑπό διοργάνωση Κοινότητες. Γι' αὐτό καί οὐσιαστικά ἀναδιοργανώνει μέ τόν λόγο του τίς ἐκκλησιαστικές Κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἤδη εἶχαν πρωτοσυσταθεῖ πάνω καί μέσα σέ ἓνα ρωμαϊκό σύστημα ἄψογης ὀργανώσεως καί ἀφομοιωτικῆς δυνάμεως –οὐ τῆς τυχούσης– μέ ἐμφανή ἐπάνω τους τά σημεῖα τῶν διωγμῶν. Οἱ ὁποῖοι διωγμοί κατά τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων ἐγιναν κυρίως, ἐπειδή ἐθίγετο ἀπό τόν Χριστιανισμό ἡ θεϊκότης τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος, καί τοιοουτρόπως ἐβάλλετο αὐτό τό ἴδιο τό συγγόν σύστημα τῆς ἱεραρχήσεως-ἐξουσιασμοῦ τῶν πάντων μέ τό συγκεκριμένο καί ἀπάνθρωπο τρόπο πειθαρχίας ἐκ μέρους τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας.

Ἄλλὰ καί πάλιν σέ πολλὰ σημεῖα γίνεται εὐκόλως κατανοητό ὅτι, ὁ Ἀποστόλος Παῦλος πικραίνεται, ὅταν συναντᾷ μέσα στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τήν ἔλληψη τῆς δυναμικῆς, πού ἔχει ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δυναμική καί συνῆχε τήν ὑπαρξή Του.

Στόν Λόγο τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἐπίσης, αὐτή ἡ δυναμική τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ καί βεβαίως ἡ διά τοῦ κηρύγματος τῶν

ἐρμηνεῖα τοῦ Εὐαγγελίου, τήν ὁποία μετέδωσαν, θά παραμένει ἀκατανόητη, ἂν ἀγνοηθοῦν τά συναξάρια τους, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τους. Αὐτό τό κύριο συστατικό θά πρέπει πρωτίστως νά περιέχει καί ὁ λόγος τῶν Ἱεραποστόλων. Γιατί τί ἔχω νά δώσω πέραν τῆς ἐλπίδος τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης τῆς πίστεως σέ ἀνθρώπους πού λόγοι καί δαιμονικά συμφέροντα κάνουν τό πᾶν γιά νά μὴν ἀνθίσει ποτέ ἐλπίδα στή ζωή τους;

3. Κλήσις τῶν Ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου

Στήν παραβολή τῶν ἐργατῶν (πρβλ. Ματθ. 20,1-16) ὁ ἴδιος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁμιλεῖ γιά ἓνα «*ἀγρό*», γιά «*ἐργάτας*» αὐτοῦ τοῦ ἀγροῦ, γιά «*ἐργασία*» στά ὅρια αὐτοῦ τοῦ ἀγροῦ. Καί προφανῶς αὐτή ἡ ἐργασία χρειάζεται χέρια πολλὰ, διότι ἀκόμα καί τήν ἐνδεκάτη ὥρα ὁ ἴδιος βλέπει τίς ἀνάγκες καί προσκαλεῖ καί ἄλλους ἐργάτες.

Κριτήριο γιά τήν ἐπιλογή τῶν ἐργατῶν δέν ὑπάρχει. Δέν ἔδωσε ἐντολή νά ἐπιλέξουν ἐργάτες μέ κριτήρια π.χ. σωματικῆς δυνάμεως, ἢ ἐξειδικευμένης γνώσεως, ἀλλὰ ἀπλᾶ ζήτησε ἐργάτες. Ζήτησε, δηλα-

δή, τό ἐλάχιστο προσόν, τή «*συναίσθηση καί τήν ἀποδοχή ὅτι εἶναι ἐργάτες*». Αὐτό σέ ἀντιπαραβολή μέ τήν παραβολή τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελώνος, οἱ ὁποῖοι μετεπήδησαν ἀπό τήν τάξη τῶν ἐργατῶν στήν κατάσταση τῆς κυριότητος τοῦ Ἀμπελώνος, μπορεῖ νά μᾶς ἀποκαλύψει τή σημαντικότητα τῆς «*συναίσθησεως τῆς θέσεως τοῦ ἐργάτου*».

Ἀκόμα κι ὅταν ἡ ἀναμονή μιᾶς αὐξημένης ἀποδοχῆς διά τοὺς «*βαστάξαντας τόν κόπο καί τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας*» (Ματθ. 20,13) ἐργάτες ἴσως προμνύει μιᾶ ἀπώλεια αὐτῆς τῆς συναίσθησεως τοῦ

ἐργάτου, ὁ Κύριος τοῦ Ἀγροῦ εἶναι ἐντελῶς κάθετος καί βάζει τά πράγματα στή θέση τους μέ ἓνα λόγο καί μόνον. Δηλαδή ὑπογραμμίζει τοὺς ρόλους τοῦ καθενός.

Ἄς ἀναλογισθοῦμε ὅτι, τό ἴδιο ἔκανε καί μέ τήν Μπέρα Του ὁ Κύριος ὀριοθετώντας Τὴν μέ τό περίφημο: «*Τί ἐμοί καί σοί γύναι;*» (Ἰω. 2,4) στόν Γάμο τῆς Κανά! Τότε μπορούμε νά δοῦμε καλύτερα τήν σημαντικότητα τῆς συναίσθησεως τοῦ ἐργάτου γιά τήν ἀξία τῆς ἐργασίας

στόν Ἄγγρον τοῦ Κυρίου. Αὐτή ἡ συναίσθησις εἶναι τό μόνο μέσο γιά νά διατηρηθεῖ ἡ σχέση τῆς «κλήσεως» ἀπό τόν Κύριο τοῦ Ἄγγρου.

Ἡ κλήσις βέβαια γιά ἐργασία στόν Εὐαγγελικό Ἄγγρο ὑπονοεῖ ὅτι κανείς πρέπει νά εἰσέλθῃ μέσα σέ μιὰ ἱεραρχία, τή συνεργασία μέ αὐτήν τήν ἱεραρχία, ἀλλῆ καί μέ τοὺς ἄλλοιους ἐργάτες γιά τήν ἁρμονική ἐπίτευξη τοῦ ἐπιθυμητοῦ ἀποτελέσματος. Σημαίνει ὅτι δέν μπορεῖ αὐτόνομος καί αὐτοδέσποτος νά προχωρήσει, ἀλλῆ νά ἀναδεχθεῖ τόν ἐλαφρόν τοῦ Κυρίου ζυγόν (πρβλ. Ματθ. 11,30).

Σέ κάθε ἱστορική περίοδο ἡ «κλήσις πρὸς ἐργασία» καί ἡ ἴδια ἡ «ἐργασία» ἐμπερικλείει κόπους, δαπάνη δυνάμεων, ἀγωνίες, ἄγχος, ἀλλῆ ἀκόμα καί κινδύνους παντός εἶδους. Ἐξ μὴ διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας ὅτι ἄλλο εἶναι τό ἐπίπεδο τῆς ἐργασίας στίς ὀργανωμένες κοινωνίες, στίς κοινωνίες τῶν πολλῶν πολιτιστικῶν ἀγαθῶν καί ἐπιτεύξεων, ἄλλο στίς κοινωνίες ὑπὸ ἀνάπτυξη καί ἄλλο στίς πρωτόγονες κοινωνίες.

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς στήν κλήσις τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου γιά τίς ὑπὸ ἀνάπτυξη καί πρωτόγονες κοινωνίες ἐμφανίζουμε πολλὰ προβλήματα καί ἀμέτρητη ἀνοργανωτικότητα! Ὅπως εἶναι φυσικό, κάθε ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου προέρχεται ἀπό κάποια ἐκκλησιαστική Κοινότητα. Ἐκεῖ βαπτίζεται, ζεῖ, αὐξάνεται, ἀποκτᾷ κάποια βιώματα καί διαμορφώνει μιὰ ἀρχική ἰδέα γιά τό τί σημαίνει ἐργασία στόν Εὐαγγελικό ἄγγρο. Ἡ ἰδέα του αὐτή μπορεῖ νά ἐμπεριέχει πολλὰ θετικά, ἀλλῆ καί ἀρνητικά στοιχεῖα. Ἡ ἰδέα αὐτή ὅμως, περί τῆς ἐργασίας ἔχει ἀποκτηθεῖ καί διαμορφωθεῖ σέ συγκεκριμένους τόπους καί χώρους καί ὑπὸ συγκεκριμένες συνθήκες. Ὅλα αὐτά βεβαίως, μπορεῖ νά ἔχουν ἀπό ἐλάχιστη ἕως καθόλου σχέση μέ τόν ἄγγρο, πού ὁ Κύριος τόν καλεῖ νά ἐργασθεῖ.

Ἐξ αὐτοῦ ἀρχίζει ἡ προβληματική τῆς ἐργασίας. Θά

ἐργασθῶ πάνω στήν ἰδέα πού ἔχω περί τῆς «ἐργασίας»;

Ἡ ἐργασία μου θά εἶναι μιὰ προσπάθεια νά δημιουργήσω συνθήκες καί νά παράγω ἀποτέλεσμα σύμφωνα μέ αὐτά πού ξέρω;

Ἡ θά ἐργασθῶ σύμφωνα μέ τήν ἀναλλοίωτη δυναμική τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί θά διαμορφωθεῖ μόνο του, δηλ. ἀπ' τή χάρις τοῦ Θεοῦ κάποιο ἀποτέλεσμα, τό ὁποῖο μπορεῖ ὅμως νά μήν ἔχει καμία σχέση μέ ὅσα ξέρω;

Ἡ πείρα τῆς ἐργασίας ἀπό τό στάδιο τῆς ἐκμαθήσεως ἕως τήν ἐξάσκησή της, μᾶς μεταδίδει καί χωρίς νά τό θέλουμε κάποιες γνώσεις.

Ἐτσι μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι: Παρατηρῶ κατ' ἀρχήν τό χῶμα τοῦ Ἄγγρου! Ἐχει αὐτές ἡ τίς ἄλλες ἰδιότητες; Γόνιμο, ἄγρο, ἀμῶδες, ἀλμυρό, πετῶδες, ὑγρό, ἄνυδρο, κ.λπ. Ἐξ ἄρα, ἀπαιτοῦνται προκαταρκτικές ἐργασίες.

Παρατηρῶ ἔπειτα τή θέση τοῦ Ἄγγρου, εἶναι ἀπροστάτευτος, προστατευμένος, ἀνοχύρωτος, περιφραγμένος; Σέ τί ὑψόμετρο βρίσκεται; Ὁ ἥλιος ἀπό πού βγαίνει; Οἱ βροχές πῶς ἔρχονται; Τό ποτίζουν ἀρκετά ἢ χρειάζεται συμπληρωματικό πότισμα; Μήπως παρασύρουν τό χῶμα τοῦ Ἄγγρου; Τί ὑπάρχει γύρω ἀπό τόν Ἄγγρο; Ὑπάρχει δάσος; Βουνό; Θάλασσα; Τί κουβαλεῖ ὁ ἄερας ὅταν φυσάει; Σκόνη; Γύρη; Σπόρους ζιζανίων, κ.λπ.;

Ὅλες αὐτές οἱ παρατηρήσεις σκιαγραφοῦν τίς ἀνάγκες τῆς ἐργασίας καί διαμορφώνουν μιὰ προτεραιότητα ἀναγκαίων καί βασικῶν προεργασιῶν. Οἱ προεργασίες αὐτές μπορεῖ νά ἀπαιτοῦν τόν χρόνο μιᾶς, δύο ἢ καί περισσότερων γενεῶν, ἀλλῆ εἶναι ἐμφανῆ καί προφανῆ ἡ ἀναγκαιότητά τους. Χωρίς αὐτές τίς προεργασίες εἶναι ἀδύνατον νά σταθεῖ ὁποιαδήποτε ἐργασία στόν Κυριώνυμο Ἄγγρο.

4. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη...»

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καλεῖ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τή σωτήριον πορεία γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Καλοῦμεθα, λοιπόν, οἱ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου νά ἐργασθοῦμε καί νά ἐκκλησιοποιήσουμε τόν κόσμο.

Ἡ οἰκουμηνικότητα τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, καθώς καί τό ἀκροατήριο τοῦ κηρύγματος τῆς Πεντηκοστῆς, μᾶς εἰσάγουν στήν πραγματικότητα τῆς πολυ-φυλετικότητας καί πολυ-πολιτισμικότητας τῆς ἐργασίας τοῦ Εὐαγγελίου. Μᾶς ὑποδεικνύουν ἀγροὺς πέραν τῶν

συνόρων, ἀπ' ὅπου προερχόμεθα, ὡς ἐκκλησιαστικές Κοινότητες καί μέλη αὐτῶν τῶν Κοινοτήτων.

Ἡ ἴδια ὅμως, ἡ πολυ-φυλετικότης καί πολυ-πολιτισμικότης αὐτῶν τῶν ἄλλων ἀγρῶν παρουσιάζει ἕνα κόσμο ἄγνωστο σέ μᾶς ὄλους, πού προερχόμεθα ἀπό ἕνα κόσμο μέ ἀποκρυσταλλωμένες παραδόσεις, ἦθη καί ἔθιμα, διαμορφωμένους τρόπους σεβασμοῦ τοῦ Θεοῦ καί σχετικές ἀπόψεις καί πρακτικές γιά τήν παρουσία τοῦ κακοῦ στόν κόσμο, ἴδια φιλοσοφία γιά τή ζωή, τά πάθη τῆς καί τά παθήματά της.

Καλοῦμεθα, λοιπόν, νά γνωρίσουμε, νά σπουδάσουμε αὐτόν τόν κόσμο, νά βροῦμε κώδικες ἐπικοινωνίας καί νά προσδιορίσουμε τίς ἀπαραίτητες προεργασίες γιά τή σπορά τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου.

Τό νά κατανοήσεις τή φιλοσοφία ζωῆς ἐνός λαοῦ ἀπαιτεῖ προσπάθειες πολλῆς καί πάρα πολύ χρόνο. Ὅταν τό καταφέρουμε αὐτό τότε θά μπορέσουμε νά προσφέρουμε τόν Εὐαγγελικό Λόγο.

Διαβάζοντας τίς προσπάθειες διαφόρων ἱεραποστολῶν, κατά καιροῦς, οἱ ὁποῖες προηγήθηκαν τῆς Ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς, ἐκτός τῶν μεγάλων διδασκάλων πού μπορεῖ κανείς νά ἀποκομίσει, εἶναι πολύ ἐνδιαφέροντα καί τά συμπεράσματα τῶν ἰδίων, τῶν ἱεραποστολῶν.

Θά ἀναφέρω κάποια παραδείγματα. Οἱ Προτεσταντικές ἱεραποστολές στήν Κίνα κατέληξαν ὅτι οἱ Κινέζοι μᾶλλον, δέν χρειάζονται τόν Χριστιανισμό, διότι τρόπον τινά ὁ τρόπος ζωῆς τους, εἶναι ἐπηρασμένος ἀπό τή διδασκαλία τοῦ Κομφουκίου, καί ἄρα ἐμπεριέχει τόν κύριο ὄγκο τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς διδασκαλίας!!!

Ἀντίθετα τό Τάγμα τῶν Ἰησοιτῶν ἱεραποστολῶν στήν Κίνα ἔφθασε σέ σημεῖο νά ἐπινοήσῃ μεθόδους λειτουργικοῦ συγκρητισμοῦ μέ τίς αὐτόχθονες θρησκευτικές δοξασίες καί τελετουργίες σάν προστάδιο γιά ἕναν πλήρη ἐκχριστιανισμό τῆς Κίνας μετά ἀπό κάποιες γενεές. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ κάθετη ἀντίθεση στίς ἀπόψεις τῶν ἱεραποστολῶν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἀντιπαλότητά της μέ τό συγκεκριμένο Τάγμα.

Οἱ Λευκοί Πατέρες στή Β. Ἀφρική ἐπινόησαν τό νά μήν μιλᾶνε καθόλου γιά τό Εὐαγγέλιο καί νά ἐργάζονται φιλιανθρωπικά, ἀναμένοντας κάποια στιγμή μετά ἀπό πολλὰ χρόνια μαζικές μεταστροφές τῶν Μουσουλμάνων στή χριστιανική πίστη.

Εἶναι γνωστό ὅτι καί αὐτές οἱ προσπάθειες ἀπέτυχαν ἀπό ἐνδογενεῖς καί ἐξωγενεῖς παράγοντες. Τά παραδείγματα, ὅμως, αὐτά μᾶς παρουσιάζουν ἀπτά μιὰ ἄλλη πραγματικότητα, τήν ὁποία ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν καθημερινά οἱ ἱεραποστολῆτες.

Τό πρόβλημα εἶναι ὅτι, ἐμεῖς κρίνουμε καί κατανοοῦμε ὅτι ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη τῶν Εὐαγγελικῶν Λόγων, τά ἔθνη ὅμως, πρὸς τά ὁποῖα πορευόμεθα ἀπό πολλοὺς παράγοντες, κατανοητοῦς σέ μᾶς ἢ ὄχι, πιθανόν νά μήν βλέπουν τόν Εὐαγγελικό Λόγο ἀπό τήν ἴδια σκοπιά καί ὄχι σάν πραγματική καί κύρια ἀνάγκη, ἀλλῆ σάν κάτι τό δευτερεύον στόν κόσμο τους καί τή ζωή τους.

Ἐξ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Ἐκλεκτός τοῦ Κυρίου Λαός τοῦ Ἰσραήλ, ἄν καί προετοιμάστηκε αἰῶνες μέσω τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν, ἐν τούτοις φάνηκε ἀνετοιμος νά ὑποδεχθεῖ τόν Μεσσία.

Ἱστορικά, σέ πολλὰ μέρη, προηγήθηκαν οἱ Προτεσταντικές ἱεραποστολές μέ κεντρική ἰδέα ὅτι μόνον μέ τό βάπτισμα σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Βάπτισαν ἑκατοντάδες φυλές, χωρίς καμία οὐσιαστική κατήχηση. Ἡ, μετά ἀπ' αὐτούς, ἱεραποστολή τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μετέστρεψε πολλῆς φυλές καί προσπάθησε νά τίς κατηχήσῃ μέ ἕνα συστηματικό τρόπο. Ἐν μέρει τό κατάφερε, ἀλλῆ χωρίς οὐσιαστικά ἀποτελέσματα στό νά μπορέσει νά ἀπαλείψῃ ἢ νά διορθώσῃ τόν λειτουργικό παραδοσιακό συγκρητισμό καί τήν προτεσταντική ὑπεραπλοῦστευση τῆς πίστεως.

Οἱ πρωτόγονες κοινωνίες βασίζονται σέ μιὰ δική τους ἱεραρχία καί ἱεράρχηση τῶν πάντων. Στήν ἀνώτατη βαθμίδα τῶν κοινωνιῶν αὐτῶν βρίσκεται ἡ φυλή, ἡ τοπική ἱεραρχία, ἡ ἄμεση οἰκογένεια καί μετά ὅλα τά ἄλλα. Πῶς μποροῦμε ἐμεῖς νά ἀντιστρέψουμε αὐτή τήν πυραμίδα καί νά θέσουμε ὅτι, πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ἡ πίστη στό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί μετά ὅλα τά ἄλλα; Ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτό εἶναι ἀδύνατον, διότι καί ἐμεῖς οἱ ἐργάτες προερχόμεθα ἀπό κάποια ἄλλη φυλή, πού μοιάζει πάρα πολύ μέ τίς φυλές τῶν Ἀποικιοκρατῶν καί τή γνωστή ἱστορία τῆς Ἀποικιοκρατίας, πού δέν σεβάστηκε ὄχι μόνον τίς τοπικές παραδόσεις τῶν διαφόρων φυλῶν, ἀλλῆ πρωτίστως δέν σεβάστηκε τήν ἐλευθερία τους. Μία ἀπό τίς ἀδυναμίες πού προσέδωσε ἡ ἀποικιοκρατία σ' αὐτές τίς κοινωνίες εἶναι ὅτι τοὺς δημιούργησε ἕνα ψυχολογικό κόμπλεξ κατωτε-

ρόπτος. Οί λαοί καί οί φυλές συνήλθαν γρήγορα από αυτό τό κόμπλεξ (όσες μπόρεσαν), όρθοδόησαν, άλλήλ άπίν κρίνουν καί δεχθούν ότιδήποτε τό έπεξεργάζονται μέ άρκετή έπιφυλακτικότητα καί ώφελημιστικά.

Έτσι ύπάρχει ό χρόνος νά σκεφθούν, νά κρίνουν, νά έκμεταλλευτούν καί ίσως νά καθλιεργηθούν. Άντέγραψαν βέβαια καί καθλιεργήσαν αυτές τίς μεθόδους τόσο τέλεια, πού φθάνουν πλέον σέ σημείο νά δημιουργούν ένα είδος κόμπλεξ κατωτερότητας στους πρώην άποικιοκράτες διδασκάλους τους. Δέν πρέπει νά μάς διαφεύγει ότι, άνάμεσα στίς διάφορες φυλές ύπάρχει ένας ιδιότυπος σκληρότατος ρατσισμός (trimbalisme) καί πολλές φορές ένα αυθόρμητο μίσος. Πολλές φυλές ήταν γιά αιώνες δοϋλοι καί δουλοπάροικοι άλλων φυλών (π.χ. στό Καμερούν οί Τιπουρί ήταν γιά κάποιους αιώνες σκλάβοι στους Φουλιφουντέ καί άπελευθερώθηκαν από τους Γερμανούς άποικιοκράτες. Οί Φουλιφουντέ είναι μουσουλμάνοι, οί Τιπουρί ήταν άνεικονικοί άνιμιστές καί σκληρώθηκαν, διότι άρνήθηκαν ν' άσπασθούν το Ίσλάμ. *(Πιθανά πρόκειται γιά μιά φυλή Χριστιανών, οί όποίοι διώχθηκαν από τό Ν. Σουδάν μέ τήν επέλαση του Ίσλάμ, μετοίκισαν ώς κρυπτοχριστιανοί, άποκόπηκαν καί ξεχάστηκαν από τήν Έκκλησία τους καί έμφανίστηκαν ώς μονοθεϊστές ενός άνεικονικού καί άντι-ειδωλικού θρησκευματος).*

Άν δέν γνωρίζουμε αυτές τίς ιδιαίτερες ένδογενείς διαφορές των φυλών πολλή προβλήματα μπορούν νά δημιουργηθούν. Τό ιεραρχικό σύστημα των φυλών, δίνει τό δικαίωμα, στά μέλη τής άνωτάτης του βαθμίδος, νά άποφασίζουν δικαστικά γιά τή ζωή καί τόν θάνατο των μελών τής φυλής. Τό Σύνταγμα των διαφόρων πολυφυλετικών Χωρών ένσωματώνει καί άποδέχεται καί τό παραδοσιακό δίκαιο. Έτσι, βρισκόμαστε άνάμεσα σέ δύο έξουσίες, τήν πολιτική καί τήν παραδοσιακή. Γιά ότιδήποτε κάνουμε, δυστυχώς δέν άρκεί πάντα ή άδεια τής μιάς πλευράς. Αυτό σημαίνει έπίσης ότι, όσους επιλέξουμε γιά νά έργασθούν στόν Ίεραποστολικό Άγρό –ιερείς, ιεραποστόλους, κατηχητές– θά μάς δοϋν σάν μιά Τρίτη έξουσία πού τους χαρίζει τήν Ίεροσύνη καί πού ή ιερατική καί προνομιακή τους θέση τους άναβιβάζει στην άνωτέρα βαθμίδα τής παραδοσιακής έξουσίας καί τους δίνει δικαιώματα έπί των άλλων μελών τής

φυλής. Οί συνετοί δέν θά δημιουργήσουν προβλήματα, άλλα οί ασύνετοι (;) καί άρχομανείς καί φιλάργυροι θά δημιουργούν καθημερινά προβλήματα παντοειδούς έκμεταλλεύσεως των πιστών... Τό παράξενο καί δυσκολότερο είναι τό ότι οί πιστοί άποδέχονται αυτή τήν έκμετάλλευση από πατροπαράδοτο σεβασμό στην ιεραρχία.

Αυτές οί πτυχές, άν καί γνωστές σέ κάποια άλλη έποχή, φαινομενικά όμως, άγνωστες στην εύρωπαϊκή κουλτούρα του σήμερα, άν δέν έπισημανθούν έγκαιρώς, θά είναι άνά πάσα στιγμή σάν μιά ποσότητα έκρηκτικών κάτω από ό,τι κάνουμε, καθότι ύπάρχει πάντα μιά άντιπαλήτητα πολιτικής καί παραδοσιακής έξουσίας.

Ό σεβασμός στην παραδοσιακή ιεραρχία, δυστυχώς, δέν σημαίνει πάντοτε σεβασμό καί στην εκκλησιαστική ιεραρχία.

Πάντα θά είμαστε οί παρεισφύσαντες «ξένοι» καί αυτό σημαίνει πολύ απλά, ότι είμαστε πεδίο έλεύθερο σέ κάθε είδους έκμετάλλευση.

Η νομική άναγνώριση καί κατοχύρωση τής Όρθόδοξου Έκκλησίας θά πρέπει νά άπασχολήσει κατά κύριο λόγο τους κατά τόπους Έπισκόπους καί πρωτίστως τό Πατριαρχείο Άλεξανδρείας.

Πέραν των κατά καιρούς θεολογικών καί κανονικών άντιρρήσεων έπί του θέματος, επιβάλλεται ή κατά τόπους άναγνώριση, όχι μόνον των Μητροπόλεων καί Έπισκοπών, άλλα καί του ίδιου του σεβαστού Πατριαρχείου μας.

Δέν είναι δυνατόν οί όποιοσδήποτε πράξεις τής κάθε Μητροπόλεως ή Έπισκοπής –(άγορές άκινήτων, κατασκευές καί λειτουργίες φιλιανθρωπικών καταστημάτων, ιδρυμάτων, σχολείων, ιατρείων, νοσοκομείων, κ.λπ.)– νά καθύπτονται νομικά υπό τήν σκέπη των άναγνωρισμένων Έλληνικών Κοινοτήτων ή στη χειρότερη περίπτωση δι' άμοιβής νά άναζητούμε νομικές καθύψεις γιά νά νομιμοποιήσουμε κάθε δραστηριότητά μας καί νά έμφανιζόμαστε σάν νά έχουμε νομική ύπόσταση στά διάφορα κράτη τά όποία στην πλειοψηφία τους άγνοούν εις τό παντελές τήν ύπαρξη καί ιστορία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας του Πατριαρχείου Άλεξανδρείας καί του Πατριαρχικού διοικητικού συστήματος. Όλα αυτά άποβαίνουν εις βάρος μας εάν θέλουμε νά ύπάρχει συνέχεια καί μέλλον στην κάθε ιεραποστολική μας προσπάθεια.

(Η χορηγία διπλωματικού διαβατηρίου από τό Έλληνικό Κράτος προς τους Έπισκόπους καί ή Αιγυπτιακή ύπηκοότητα καί παρομοίως τό διπλωματικό διαβατήριο από τήν πλευρά του Αιγυπτιακού κράτους προς τόν έκάστοτε Πατριάρχη Άλεξανδρείας, είναι μιά τιμή καί μιά έπίγνωση έκ μέρους των δύο αυτών Κρατών ότι τό Πατριαρχείο Άλεξανδρείας είναι Δημόσιο Πρόσωπο Διεθνούς Δικαίου μέ διεθνή καί διακρατική άποστολή.

Έκ μέρους όμως, ήμών αυτών ούδεμία περαιτέρω διεκδίκηση ύφίσταται, ούδεμία προσπάθεια ένεργείται γιά τήν ένεργοποίηση καί χρήση των δικαιωμάτων των Δ.Π.Δ.Δ., πράγμα πού θά έθετε τά πάντα σέ μιά άλλη, –πολύ πιό εύχρηστη– νομική βάση σέ σχέση μέ τά διάφορα Άφρικανικά Κράτη.

Τά Πρεσβυγενή Πατριαρχεία είναι όργανισμοί ζώντες, πολύ άρχαιότεροι τής συστάσεως των Κρατών, όπου έδράζουν ή δραστηριοποιούνται καί άναπτύσσονται.

Είναι άντίφαση στά διάφορα κράτη τής Άφρικής τά όποία στην πλειοψηφία τους συνεκροτήθησαν ως ανεξάρτητα Κράτη καί άπέκτησαν πολιτική ανεξαρτησία βάσει άποφάσεων καί Συνθηκών Διεθνούς Δημοσίου Δικαίου νά μήν γνωρίζουν ή νά άγνοούν τήν ύπαρξη καί τήν ιστορία των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων. Βάσει του Διεθνούς Δημοσίου Δικαίου τά Πατριαρχεία είναι Διεθνή Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου περιορισμένης ευθύνης, μετέχουν των δικαιωμάτων των Κρατών, συνάπτουν καί επικυρώνουν διεθνείς συνθήκες πού άπτονται των σκοπών τους καί έχουν πρεσβευτικά δικαιώματα. Παράλληλα, είναι φορείς ειρήνης, άναπτύξεως καί έπιτελούν, παράλληλα μέ τό εύαγγελικό τους έργο καί ένα μεγάλο διακρατικό άνθρωπιστικό έργο).

5. Σπορά του Λόγου καί ζιζάνια

Τό νά σπείρουμε τόν Λόγο του Θεού δέν είναι καθόλου εύκολη ύπόθεση. Ό πολυφυλετισμός των Άφρικανικών Κρατών είναι συνυφασμένος μέ τήν πληθώρα των φυλετικών διαλέκτων καί διαφόρων γλωσσών. Η Άποικιοκρατία έδωσε μιά γλωσσική όμοιογένεια, άλλα αυτό ισχύει γιά τά μεγάλα αστικά

Άς μήν παραθεωρείται τό γεγονός ότι έδώ καί 150-200 χρόνια τό κύριο βάρος τής «προπαγάνδας τής πίστεως» πολλών χριστιανικών όμολογιών έχει πέσει στό νά καταδείξει ότι αυτές οί χριστιανικές όμολογίες είναι οί μοναδικές έπί γής γνήσιες Έκκλησίες.

Σ' αυτό βοηθά καί ή άπουσία οιασδήποτε γνώσεως τής Ευρωπαϊκής ιστορίας καί Μεσογειακής πραγματικότητας στίς Άφρικανικές χώρες.

Άκόμη καί φοιτητές των Πανεπιστημίων είναι πολλές φορές άδύνατον νά προσδιορίσουν τίς Ευρωπαϊκές χώρες στόν χάρτη.

Η έπιλογή των έργων του Ευαγγελίου θά πρέπει νά είναι ύπόθεση πολύ σοβαρή. Θά βρούμε έπί τόπου τίς «άναγκαστικές» χειροτονίες –(κατά τόν έπιτυχή χαρακτηρισμό του μακαριστού Ίεραποστόλου του Ζαΐρ, π. Κοσμά Γρηγοριάτου)– από τους πρωτοπόρους του Ίεραποστολικού έργου. Θά πρέπει νά ύπάρχει συνεχής επιμόρφωση καί έπαφή μέ τόν Έπίσκοπο. Υπάρχουν, δυστυχώς, πολλή δείγματα ότι πολλοί προσήλθαν καί έγιναν ιερείς Όρθόδοξοι, παρουσιάζοντας μιά πρόσκαιρη ευλάβεια. Όταν έγιναν, άρχισαν νά άναμειγνύουν προλήψεις καί δεισιδαιμονίες, μαγείες καί μαγγανείες έπωφελούμενοι καί έκμεταλλευόμενοι των άφελών καί άμαθών, έμφανιζόμενοι ως διώκτες καί έξουσιαστές των πονηρών πνευμάτων, έξορκιστές κ.λπ.

Θά βρούμε Κοινότητες έγκαταληλειμμένες από άλλες όμολογίες, πού προσήλθαν στην Όρθοδοξία από κατήχηση περί δαιμονίων καί όχι του Ευαγγελίου. Μόνον μιά προετοιμασία γιά μιά νέα γενιά Κληρικών μπορεί νά άποδώσει μετά από χρόνια μιά τρίτη-τέταρτη γενιά πιό σωστών έργων του Ευαγγελίου.

κέντρα. Στην ύπαιθρο χώρα οί διάλεκτοι βρίσκονται σέ καθημερινή χρήση, πράγμα πού άποβαίνει σέ βάρος του εκπαιδευτικού συστήματος.

Είναι καλύτερα νά μιλήμε γιά διαφορετικές γλώσσες, παρά γιά διαλέκτους. Στη χώρα του Καμερούν μόνον, ύπάρχουν 220 διαφορετικές φυλές, καί

σέ χρήση 220 διαφορετικές γλώσσες στην πλειοψηφία τους μή καταγεγραμμένες και μελετημένες σάν γλωσσικά συστήματα. Είναι στην πλειονότητά τους γλώσσες φτωχές με αδυναμία εξεύρεσης όρων – λέξεων για θεολογικούς όρους. Τό κείμενο του Ευαγγελίου έχει μεταφραστεί σέ πολλές από αυτές τίς γλώσσες καί έχει χρησιμοποιηθεί γιά όλλες τίς γλώσσες τό λατινικό αλφάβητο γραφής. Ή ανάγνωση όμως, τών κειμένων μέσω του λατινικού αλφάβητου καί τής γαλλικής φωνητικής έκφορας τών γραμμάτων πολλές φορές, από τόν μή γνώστη τής διαλέκτου δίνει ένα ακατανόητο ήχητικό καί νοηματικό αποτέλεσμα στους άκροατές-γνώστες τής γλώσσας. Υπάρχουν σαφώς συνδυασμοί γραμμάτων καί ήχοι, πού δέν μπορούν νά αποδοθούν μέ τό λατινικό αλφάβητό γαλλικής φωνητικής-έκφορας. Όπως είναι αδύνατον ή ένρινη προφορά όλλων σχεδόν τών γλωσσών νά γίνει συνήθεια ενός Ευρωπαίου Ίεραποστόλου καί ως πρός τή χροιά, αλλιά καί τόν τόνο.

Οί μεταφράσεις τών Ευαγγελίων μπορούν νά χρησιμοποιήσουν γιά μεταφράσεις τής Θείας Λειτουργίας, βέβαια, όροι όπως π.χ. : «*άπερινόητος, άκατάληπτος, άείων, ώσαύτως ών, άνενδεής*», κ.λπ. θά είναι πάντα ένα πρόβλημα.

Τό πεδίο δράσεως ενός Ίεραποστόλου μπορεί νά είναι: α) έγκαταλειμμένοι Ρωμαιοκαθολικοί, πού ζητούν νά γίνουν Όρθόδοξοι. β) Μέλη κάποιων Προτεσταντικών ή μεσσιανικών παραφυάδων έγκαταλειμμένων, γ) μέλη έθνικών θρησκευτικών κινήματων κατά τής Ρωμαιοκαθολικής καί Προτεσταντικής όμολογίας, δ) Παγανιστές, ειδωλικοί καί άνειδωλικοί Άφρικανικοί θρησκευματος, ε) Πρωτόγονες Κοινότητες μή καθορισμένου ή έλευθέρου πεδίου πίστεως, στ) μέλη διαφόρων Σεκτών, ζ) διάφοροι τυχοδιώκτες ή λαοπλάνοι κ.λπ.

Θά πρέπει νά διευκρινίσουμε ότι στην Ίεραποστολική πορεία τών διαφόρων χριστιανικών όμολογιών, πού προηγήθηκαν τής Όρθόδοξης Έκκλησίας χρησιμοποιήθηκαν διάφορες τεχνικές, καθώς καί διάφορες άνοχές γιά τήν προώθηση του χριστιανικού κηρύγματος, πράγμα πού διατηρεί μέν μία γνωστή εικόνα αυτών τών

Όμολογιών, ποιμαντικώς όμως, δέν έχει καμία σχέση μέ τήν εικόνα αυτών τών όμολογιών στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Π.χ. ή κατά τόπους πρακτική τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας επί τών μικτών γάμων, μεταξύ μουσουλμάνων καί χριστιανών, είναι, οικονομικώς (;) νά «ιερολογεί» τόν γάμο αυτό. Ένας προσερχόμενος από τήν Καθολική Έκκλησία στην Όρθόδοξη μπορεί νά απαιτήσει, αφού έχει βαπτιστεί, όταν έλθει ή ώρα του γάμου του κάτι άνάλογο καί από τήν Όρθόδοξη Έκκλησία.

Ή πολυγαμία –(θέμα άκόμη άθικτο)– καί ή έθιμική πρακτική τών παραδοσιακών γάμων, εύρέως διαδομένη σέ όλλες σχεδόν τίς φυλές είναι ένα πρόβλημα πού έμφανίζει ένα ποσοστό μόνον 10% τών πιστών τής Ρωμαιοκαθολικής καί αλλήλων όμολογιών νά έχουν συνάψει θρησκευτικό γάμο καί ένα άλλο 30% μόνον πολιτικό γάμο. Τουτό δέ, διότι ή οικογένεια τής γυναίκας δέν έπιτρέπει τήν τέλεση θρησκευτικού ή πολιτικού γάμου άν δέν αποπληρωθεί ή προίκα εκ μέρους του γαμπρού. Ό γαμπρός λαμβάνει από τήν οικογένεια τής νύμφης μία λίστα προίκας, πού πρέπει νά αποδώσει. Συνήθως αποδίδει άμέσως ένα 10% τής προίκας, παίρνει τή γυναίκα, τεκνοποιεί καί μετά από χρόνια όταν θά έχει ξεπληρώσει καί τό υπόλοιπο 90%, θά έπιτραπεί από τήν οικογένεια νά γίνει πολιτικός καί θρησκευτικός γάμος. Έτσι, λοιπόν, θά πρέπει ή κατηχητική μας προσπάθεια νά δια-

Πάντα τά έθνη

βλέπει καί νά αναγνωρίζει τά προβλήματα καί τήν προβληματική τής κάθε ομάδος πριν αναγγείλουμε εκείνα τά ένθουσιαστικά στοιχεία περί όμαδικών προσχωρήσεων-βαπτίσεων χιλιάδων όρθόδοξων.

Μή μάς ξενίζει τό γεγονός ότι πολλοί εκτός του ότι συγχέουν τά πάντα καί τους πάντες καί παράλληλα είναι μέλη καί αλλήλων όμολογιών, δέν διστάζουν ανά πάσα στιγμή νά έγκαταλείψουν τήν Όρθόδοξη Έκκλησία καί νά μεταπηδήσουν σέ μία όποιαδήποτε ομάδα περαστικών Ίεραποστόλων ή τυχοδιωκτών ή μάγων! Γιά κάθε ομάδα καί τύπο ανθρώπων χρειάζεται μια ειδική κατήχηση, ένα ειδικό έγχειρίδιο κατηχήσεως, πράγμα πού απαιτεί χρόνο, κόπο καί προσπάθεια πολλών ειδικευμένων ανθρώπων. Χωρίς μία όργάνωση καί ένα βραχυπρόθεσμο, αλλιά καί νηφάλιο καί μακροπρόθεσμο σχεδιασμό του Ίεραποστολικού έργου οί δυσκολίες -οί ήδη μεγάλες- θά γεννούν καθημερινά προβλήματα καί ό Έπίσκοπος χωρίς μονίμους συνεργάτες είναι πολύ δύσκολο νά κάνει πολλή πράγματα. Θά ήταν μία μεγάλη βοήθεια καί γιά τήν Ίεραποστολή, αλλιά καί γιά τήν Έκκλησία όλοκληρη οί νεοχειροτονημένοι Ίερείς κάθε Μητροπόλεως από όλλον τόν Όρθόδοξο κόσμο νά θητεύουν γιά μία διετία στην Ίεραποστολή, πριν αναλάβουν κάποιες ένοριακές θέσεις στις Μητροπόλεις τους. Όσο παράξενη καί νά ακούγεται αυτή ή πρόταση θά αποτελέσει μία ουσιαστική βοήθεια σέ κάθε Ίεραποστολή καί θά αποτελέσει ένα κεφάλαιο ζωής γιά τους Κληρικούς, πού θά έχουν αυτή τήν έμπειρία. Παράλληλα θά είναι ένας τρόπος νά δειχθεί προς όλλες τίς κατευθύνσεις ότι ή Ίεραποστολή είναι έργο όλοκληρου τής Όρθόδοξης Έκκλησίας καί όχι μιας ή δύο Έκκλησιών.

Δυστυχώς, πέραν μιας συναισθηματικής σχέσεως ή Ίεραποστολή παραμένει άγνωστη στον Έκκλησιαστικό χώρο καί από τους Ίεράρχες, πού έπεσκέφθησαν κατά καιρούς τίς Ίεραποστολές δέν υπήρξε ποτέ μία τέτοια ρηξικέλευθη άπόφαση ουσιαστικής βοήθειας τής Ίεραποστολής.

Είναι εκ τών πραγμάτων αδύνατον ένας Έπίσκοπος:

νά έχει τό βάρος του λειτουργικού καί τήν ευθύνη όλλου του ποιμαντικού έργου σέ δύο, τρία καί περισσότερα Κράτη τεραστίων διαστάσεων σέ σχέση μέ κάποια Ευρωπαϊκά Κράτη,

Πάντα τά έθνη

νά έπιτηρεί τό ένοριακό λειτουργικό έργο, νά συντονίζει τό φιλανθρωπικό έργο, νά πραγματοποιεί τακτικές συνάξεις τών Ίερέων, νά λειτουργεί τά διάφορα σεμινάρια, συγχρόνως νά έπιβλέπει τίς διάφορες κατασκευές, νά άσχολεϊται μέ τή νομική κατοχύρωση τών διαφόρων έργων,

νά διανύει μέ έπίφοβα μέσα τεράστιες άποστάσεις γιά νά φθάσει στά κατά τόπους ιεραποστολικά κέντρα μέ κακούς ή άνυπάρκτους δρόμους καί μέσα σέ δύσκολες καί άντίξοες κλιματολογικές καί άλλες συνθήκες

καί συγχρόνως νά έπιτηρεί τήν ποιμήνη του από «*λύκους βαρείς*» (Πράξ. 20,29) ένδοθεν καί έξωθεν.

Παράλληλα νά ύφίσταται τό άφόρητο καί άνιαρό βάρος ενός γραφειοκρατικού συστήματος σέ όλο του τό μεγαλείο!..

καί βεβαίως καθημερινά νά δυσκολεύεται μέ τίς επικοινωνίες... νά χρειάζεται νά ταξιδέψει παντού καί πάντα κάπου αλλού γιά νά βρει πόρους... γιά νά συνεχίσει τό όποιο, έργο παρέλαβε... νά τό συτηρήσει καί νά τό αύξήσει...

Θά μου πείτε βέβαια «*τά αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τώ Θεώ*» (Λουκ. 18,27)... ευτυχώς αυτό δίνει κουράγιο...

Θά μεταγράψω τήν πρόταση ενός Συνεπισκόπου μου μέ τόν όποϊον –ευτυχώς– μοιράζομαι κάποιες φορές τίς άγωνίες καί τά προβλήματα τής Ίεραποστολής: «*τά προβλήματα όλλα θά λυθούν όταν ανακαλυφθεί ή ήμέρα μέ τίς 48 ώρες ή καί περισσότερες... Τότε θά τά προλαβαίνουμε όλλα χωρίς άγχος καί άγωνίες...*».

Καί όμως, παρ' όλη τή χιουμοριστική διάθεση, αυτό θά ήταν μία ήυση στην πραγματικότητα τών περισσότερων Ίεραποστόλων σήμερα. Καί σάν πρόταση έμπερικλείει καί μία μοναξιά, αλλιά καί μία τραγική διαπίστωση ότι τελικά είμαστε καί θά παραμείνουμε μόνον μας σ' αυτή τήν προσπάθεια, δίνοντας τουλάχιστον τήν έλάχιστη μαρτυρία ότι, ή Όρθόδοξη Έκκλησία δέν ξέχασε τήν άδήριτη Κυριακή έντολή: «*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη...*» (Μαθ. 28,19).